

Egy világutazóhoz

[2014. január]

Ide-oda repülsz, folyton elutazol.
Kis utcák kerek követét talpalod,
egy terecskén limoncellot iszol.
Mikor Velence kékjét otthagysz,

s a napforralta Pest zúgó mélyeibe,
lakásod kifent színeibe térsz meg,
akkor gondolsz velünk, akkor nézel ide,
és akkor irsz udvarias és félszeg

levelet: így keresel, hogy most már ne légy
olyan árva, – mint ki forró fürdőbe lép,
úgy óvakodsz egy-egy találkozásba.
Kérdés nélkül mesélsz, de nem adod

kezünkre Velencét, Berlint, holland hajót –
tapintattal kéne megosztani a jót:
anélkül kínálni, hogy lelked belevásna,
s kérdezni is...! Marad magadra időd épp elég.

Hallgatlak, – s azt is, életem bezárva mint ketyeg.
Nem értem, miért kerestél újra meg:
hogy csapongásod gyümölcsét lerázzad,
s magányod, mint hódítást, átruházzad?

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Balla Zsófia

Látó Szépirodalmi Folyóirat